

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/214/2019
Identifikačné číslo spisu:	7903899891
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7903899891.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenskej republiky, za ktorú koná Ministerstvo financií Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 5, IČO: 00 151 742, proti žalovanému JUDr. Miroslavovi Kráľovi, správcovi konkurznej podstaty úpadcu INICO spoločnosť s ručením obmedzeným Trebišov, so sídlom v Slivníku 188, IČO: 31 657 885, zastúpenému JUDr. Tiborom Sásfaiom, advokátom v Ruskove, Ďurkovská 45, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 10C/47/2003 za účasti subjektu na strane žalobkyne LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom v Banskej Bystrici, Námestie SNP 8, IČO: 36 038 351, zastúpeného JUDr. Irenou Sopkovou, advokátkou v Košiciach, Hlavná 25, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. februára 2019 sp. zn. 5Co/289/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni a subjektu vystupujúcemu na jej strane náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 10C/47/2003-985 z 23. januára 2018 (v poradí štvrtým) určil, že nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXXX k. ú. T. R., a to parcela č. 2016 ostatné plochy vo výmere 2067 m², parcela č. 2017 ostatné plochy vo výmere 2887 m², parcela č. 2018/3 lesné pozemky vo výmere 1276508 m², parcela č. 2022/2 trvalé trávne porasty vo výmere 187082 m², parcela č. 2022/101 trvalé trávne porasty vo výmere 80 m², parcela č. 2022/102 trvalé trávne porasty vo výmere 231 m², parcela č. 2022/115 trvalé trávne porasty vo výmere 335 m², parcela č. 2022/202 trvalé trávne porasty vo výmere 2448 m², parcela č. 2022/302 trvalé trávne porasty vo výmere 258 m², parcela č. 2022/402 trvalé trávne porasty vo výmere 38 m², parcela č. 2022/502 trvalé trávne porasty vo výmere 29 m², parcela č. 2022/602 trvalé trávne porasty vo výmere 124 m², parcela č. 2022/702 trvalé trávne porasty vo výmere 380 m², parcela č. 2022/802 trvalé trávne porasty vo výmere 1770 m², parcela č. 2022/902 trvalé trávne porasty vo výmere 1833 m², parcela č. 2025 lesné pozemky vo výmere 7193 m², parcela č. 2027/3 lesné

pozemky vo výmere 982453 m², parcela č. 2028/1 trvalé trávne porasty vo výmere 29094 m², parcela č. 2028/2 orná pôda vo výmere 4513 m², parcela č. 2028/3 orná pôda vo výmere 3505 m², parcela č. 2028/4 orná pôda vo výmere 3466 m², parcela č. 2028/5 orná pôda vo výmere 4344 m², parcela č. 2030 orná pôda vo výmere 14428 m², parcela č. 2032 orná pôda vo výmere 4497 m², parcela č. 2033/1 orná pôda vo výmere 4035 m², parcela č. 2040/2 lesné pozemky vo výmere 2027109 m², parcela č. 2041 lesné pozemky vo výmere 66549 m², parcela č. 2403 trvalé trávne porasty vo výmere 1306 m² patria do výlučného vlastníctva Slovenskej republiky. Určil, že INICO spoločnosť s ručením obmedzeným Trebišov, so sídlom v Slivníku 188, IČO: 31 657 885 nie je vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX k. ú. T. R., a to parcely č. 2016 ostatné plochy vo výmere 2067 m², parcely č. 2017 ostatné plochy vo výmere 2887 m², parcely č. 2018/3 lesné pozemky vo výmere 1276508 m², parcely č. 2022/2 trvalé trávne porasty vo výmere 187082 m², parcely č. 2022/101 trvalé trávne porasty vo výmere 80 m², parcely č. 2022/102 trvalé trávne porasty vo výmere 231 m², parcely č. 2022/115 trvalé trávne porasty vo výmere 335 m², parcely č. 2022/202 trvalé trávne porasty vo výmere 2448 m², parcely č. 2022/302 trvalé trávne porasty vo výmere 258 m², parcely č. 2022/402 trvalé trávne porasty vo výmere 38 m², parcely č. 2022/502 trvalé trávne porasty vo výmere 29 m², parcely č. 2022/602 trvalé trávne porasty vo výmere 124 m², parcely č. 2022/702 trvalé trávne porasty vo výmere 380 m², parcely č. 2022/802 trvalé trávne porasty vo výmere 1770 m², parcely č. 2022/902 trvalé trávne porasty vo výmere 1833 m², parcely č. 2025 lesné pozemky vo výmere 7193 m², parcely č. 2027/3 lesné pozemky vo výmere 982453 m², parcely č. 2028/1 trvalé trávne porasty vo výmere 29094 m², parcely č. 2028/2 orná pôda vo výmere 4513 m², parcely č. 2028/3 orná pôda vo výmere 3505 m², parcely č. 2028/4 orná pôda vo výmere 3466 m², parcely č. 2028/5 orná pôda vo výmere 4344 m², parcely č. 2030 orná pôda vo výmere 14428 m², parcely č. 2032 orná pôda vo výmere 4497 m², parcely č. 2033/1 orná pôda vo výmere 4035 m², parcely č. 2040/2 lesné pozemky vo výmere 2027109 m², parcely č. 2041 lesné pozemky vo výmere 66549 m², parcely č. 2403 trvalé trávne porasty vo výmere 1306 m². Návrh žalovaného na prerušenie konania zo 6. októbra 2017 zamietol. Žalobkyni a subjektu LESY Slovenskej republiky štátny podnik, Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO: 36 038 351 priznal voči žalovanému plnú náhradu trov konania, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 3 ods. 3 a § 6 ods. 1 zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy a vecne tým, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre k. ú. T. R. boli pôvodne zapísané v pozemkovej knihe pre k. ú. T. R. (E.) v pozemno-knižných vložkách č. 330 a 713 a to parcela č. 2016 ostatné plochy vo výmere 2067 m², parcela č. 2017 ostatné plochy vo výmere 2887 m², parcela č. 2018/3 lesné pozemky vo výmere 1276508 m², parcela č. 2022/2 trvalé trávne porasty vo výmere 187082 m², parcela č. 2022/101 trvalé trávne porasty vo výmere 80 m², parcela č. 2022/102 trvalé trávne porasty vo výmere 231 m², parcela č. 2022/115 trvalé trávne porasty vo výmere 335 m², parcela č. 2022/202 trvalé trávne porasty vo výmere 2448 m², parcela č. 2022/302 trvalé trávne porasty vo výmere 258 m², parcela č. 2022/402 trvalé trávne porasty vo výmere 38 m², parcela č. 2022/502 trvalé trávne porasty vo výmere 29 m², parcela č. 2022/602 trvalé trávne porasty vo výmere 124 m², parcela č. 2022/702 trvalé trávne porasty vo výmere 380 m², parcela č. 2022/802 trvalé trávne porasty vo výmere 1770 m², parcela č. 2022/902 trvalé trávne porasty vo výmere 1833 m², parcela č. 2025 lesné pozemky vo výmere 7193 m², parcela č. 2027/3 lesné pozemky vo výmere 982453 m², parcela č. 2028/1 trvalé trávne porasty vo výmere 29094 m², parcela č. 2028/2 orná pôda vo výmere 4513 m², parcela č. 2028/3 orná pôda vo výmere 3505 m², parcela č. 2028/4 orná pôda vo výmere 3466 m², parcela č. 2028/5 orná pôda vo výmere 4344 m², parcela č. 2030 orná pôda vo výmere 14428 m², parcela č. 2032 orná pôda vo výmere 4497 m², parcela č. 2033/1 orná pôda vo výmere 4035 m², parcela č. 2040/2 lesné pozemky vo výmere 2027109 m², parcela č. 2041 lesné pozemky vo výmere 66549 m², parcela č. 2403 trvalé trávne porasty vo výmere 1306 m². Tieto nadobudol žalovaný na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej v roku 1996 s H. N., registrovanej pod V 121/96. K zápisu vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam H. N. došlo na základe notárskej zápisnice o osvedčení vyhlásenia o nadobudnutí vlastníctva k nehnuteľnostiam, vyhotovenej notárom JUDr. Ferdinandom Ontkom 11. decembra 1995, sp. zn. N 511/95, Nz 511/95, ktorou notár osvedčil vyhlásenie účastníkov o nadobudnutí vlastníctva k nehnuteľnostiam vydržaním v zmysle § 63 zákona č. 323/1992 Zb. Podľa

tohto osvedčenia H. N. nadobudla v roku 1945 na základe ústnej darovacej zmluvy od pôvodných vlastníkov N. U. a jeho manželky N., rodenej C. nehnuteľnosti zapísané v pozemkovej knihe v pozemno-knižných vložkách č. 330 a č. 713, ktoré mala od ich nadobudnutia v oprávnenej držbe. Nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním z titulu darovacej zmluvy však bolo spochybnené v konaní o vydanie predbežného opatrenia vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 9NcPO 1/02, v ktorom bola spochybnená notárska zápisnica sp. zn. N 511/95, Nz 511/95 vzhľadom k tomu, že H. N. sa narodila v čase, keď N. U. a jeho manželka N. už boli mŕtvi a tak isto bolo spochybnené vydržanie nehnuteľností Nadeždou Vyoralovou, keďže na základe listinných dôkazov bolo preukázané, že predmetné nehnuteľnosti boli v užívaní Štátnej lesnej organizácie už od roku 1941 do konca roka 1995, t. j. do spísania notárskej zápisnice a zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností na základe notárskej zápisnice. Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že štát nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam v zmysle § 6 zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy prevzatím nehnuteľností na základe zápisnice o prevzatí majetku 4. februára 1949. Dodal, že v pozemkovej knihe v pozemno-knižných vložkách bol vykonaný zápis o zamýšľanom prevzatí majetku štátom. Samotným prevzatím majetku 4. februára 1949 došlo k prechodu vlastníctva na štát, teda týmto prevzatím majetku štát nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam. Žalobkyňa predloženými listinnými dôkazmi preukázala užívanie pozemkov už od roku 1941.

3. Následne súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) z 22. novembra 2016 sp. zn. 6 Cdo 187/2014, ktorým dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 16. januára 2014 sp. zn. 5Co/50/2013 a rozsudok Okresného súdu Trebišov č. k. 10C/47/2003-682 z 1. októbra 2012 (v poradí tretí) a vec vrátil Okresnému súdu Trebišov na ďalšie konanie. Z jeho odôvodnenia vyplýva právny názor týkajúci sa právneho posúdenia veci a to „že pokiaľ orgány štátu oprávnené na vykonanie revízie prvej pozemkovej reformy podľa zákona č. 142/1947 Zb., nepochybne poznajúc zákon č. 128/1946 Zb. a dôsledky i nároky z neho vyplývajúce, fakticky akceptovali vlastnícke právo vlastníkov zapísaných v pozemno-knižných vložkách č. 713 a 330 pozemkovej knihy pre k. ú. E. (najmä ak nebol vykonaný výmaz ich vlastníckeho práva podľa neplatných právnych predpisov vydaných v dobe neslobody) a pristúpili k revízii ich pozemkového majetku skôr, ako uplynula lehota na uplatnenie ich reštitučného nároku, resp. ako bolo o tomto nároku rozhodnuté, nemôže táto okolnosť spochybníť výsledky revízie vykonanej podľa vtedy platného zákona č. 142/1947 Zb., a teda prechod vlastníckeho práva na štát dňom prevzatia nehnuteľností v zmysle § 6 tohto právneho predpisu, ku ktorému podľa výsledkov vykonaného dokazovania v preskúmvanej veci došlo 4. februára 1949. Vlastníci tohto majetku podliehajúceho revízii totiž podľa neplatných predpisov vydaných v čase neslobody o vlastníctvo neprišli, a teda boli v čase revízie jeho vlastníckymi. Rozhodnutie o reštitučnom nároku vydané podľa zákona č. 128/1946 Zb. nebolo spôsobilé nijako ovplyvniť, resp. negovať nadobudnutie vlastníckeho práva štátu revíziou podľa zákona č. 142/1947 Zb. Nosnou myšlienkou zákona č. 128/1946 Zb. o neplatnosti niektorých majetkovoprávných úkonov z doby neslobody a o nárokoch z tejto neplatnosti a z iných zásahov do majetku vznikajúcich bola zásada, že bezprávie sa nesmie vyplácať tomu, kto ho pácha, ak má byť zachovaná viera širokých ľudových mäs v právny poriadok a v jeho spravodlivosť, ako aj snaha umožniť dôkaz, že v usporiadanom štáte je nemysliteľné, aby ktokoľvek mal zisk z toho, že spáchal bezprávie, alebo sa k jeho páchaniu akokoľvek pripojil (por. Dr. Viktor Knapp a Dr. Tomáš Berman, Vrátení majetku pozbytého za okupácie (restituční zákon), Vydalo právnické nakladateľstvo V. Linhart, Praha, 1946, predhovor napísaný Dr. Radimom N. Foustkom, str. 5). Tento zákon v § 1 vyslovil neplatnosť akýchkoľvek majetkových prevodov a akýchkoľvek majetkovoprávných úkonov dotýkajúcich sa majetku, pokiaľ k nim došlo v dobe neslobody (t. j. od 3. septembra 1938 do 4. mája 1945) pod tlakom okupácie alebo národnej, rasovej alebo politickej perzekúcie, okrem výnimky v ňom ustanovenej. V § 2 stanovil, že rovnaké nároky ako z majetkových prevodov neplatných podľa § 1 vznikajú aj z majetkových prechodov vykonaných po 29. septembri 1938 právnym predpisom neplatným v zmysle § 15 tohto zákona alebo úradným výrokom na základe takého predpisu alebo aj iným zásahom do majetku vykonaným takým predpisom alebo na jeho základe. V § 15 označil za neplatné právne predpisy, ktoré v rozpore s československou ústavou a zákonmi ju meniacimi a dopĺňujúcimi previedli alebo umožnili zásahy do majetku Československej republiky a osôb vydaných národnej, rasovej alebo politickej perzekúcií. Medzi takéto predpisy nesporne patrili aj predpisy

odnímajúce majetok osobám židovského vyznania alebo zasahujúce do neho iným spôsobom (napr. vládne nariadenie č. 147/1939 Sl. z. alebo nariadenie č. 198/1941 Sl. z.). Zároveň založil nárok oprávnených (poškodených) na vrátenie vecí (práva) alebo na navrátenie do predošlého stavu s tým, že tento je potrebné uplatniť v trojročnej (svojou povahou prekluzívnej) lehote plynúcej od účinnosti zákona, t. j. od 17. júna 1946, pričom pre konanie o tomto nároku platia ustanovenia mimosporového súdneho konania. Vrátenie vecí alebo navrátenie do predošlého stavu spočívalo buď v odstránení neplatného právneho úkonu a v odstránení jeho následkov, ak tieto nastali (v prípadoch podľa § 1 tohto zákona), alebo v odstránení iba následkov, keď právny dôvod bol už odprataný inak, alebo tam, kde poškodenie nastalo priamo zo zákona nulitnou právnou normou (v prípadoch podľa § 2 tohto zákona). Dispozícia s vecou (právom)

bola v zmysle § 1 a § 2 už od začiatku neplatná, takže oprávnený nestratil vlastnícke právo. Pod vrátením vecí (práva) bolo preto treba rozumieť uvedenie oprávneného do toho stavu, v ktorom by bol, keby k úkonom, prevodom a prechodom neplatným podľa § 1 a § 2, nebolo došlo, t. j. uvedenie do držby vecí (práva) v takom rozsahu, v akom ju oprávnený mal pred uvedenými neplatnými úkonmi, prechodmi alebo prevodmi. Všade tam, kde povaha prípadu vylučovala vrátenie vecí (práva), smeroval nárok na navrátenie do predošlého stavu, ktoré spočívalo v deklarovaní (konštatovaní) neplatnosti patričného úkonu a uvedenie oprávneného do pôvodného faktického stavu, keďže uvedenie do pôvodného právneho stavu sa stalo reštitučným zákonom (por. JUDr. Alexander Križan a JUDr. Karol Rebro, Vrátenie majetku národne, rasove a politicky prenasledovaným, Zákon č. 128/1946 Zb., Vydala právnická jednota Bratislava, 1946, str. 114, 115 a 120). Prejednanie reštitučného nároku, vykonávané v mimosporovom konaní, ak nárok bol uplatnený oprávnenou osobou v trojročnej lehote, plynúcej od 17. júna 1946 do 17. júna 1949, sa obmedzovalo na zistenie, či sú splnené podmienky zákona č. 128/1946 Zb., teda na úradné zistenie neplatnosti majetkového prevodu alebo prechodu alebo iného zásahu do majetku v čase neslobody. Vzhľadom na uvedené rozhodnutie súdu o reštitučnom nároku, vydané podľa zákona č. 128/1946 Zb., nemalo a ani nemohlo mať účinky nadobúdacieho titulu pre nadobudnutie vlastníckeho práva týmto rozhodnutím, s následkom súčasného zániku vlastníckeho práva doterajšieho vlastníka. V nijakom prípade mu nemožno prisudzovať konštitutívne účinky, t. j. účinky prechodu vlastníckeho práva na nového nadobúdateľa úradným výrokom, ako jedného zo spôsobov nadobúdania vlastníctva, upraveného v ustanovení § 114 neskôr prijatého zákona č. 141/1950 Zb. Občianskeho zákonníka. Nemohlo preto negovať, či zmeniť právne pomery, ktoré vznikli v dôsledku aplikácie platných právnych predpisov, vydaných po prijatí zákona č. 128/1946 Zb., teda ani tých, ktoré vznikli realizáciou zákona o revízii prvej pozemkovej reformy".

4. Vychádzajúc z právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom rozhodnutí, pri posudzovaní existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (§ 137 písm. c/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, ďalej len „CSP“) súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam vzhľadom k tomu, že bez rozhodnutia súdu by jej právne postavenie bolo neisté, keďže už na majetok vlastníka zapísaného v katastri nehnuteľností k týmto nehnuteľnostiam bol vyhlásený konkurz. Podotkol, že naliehavý právny záujem je daný aj napriek tomu, že sa vedie súčasne na príslušnom konkurznom súde konanie podľa § 19 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/1991 Zb.“) proti správcovi, predmetom ktorého je vylúčenie predmetných nehnuteľností zo súpisu vecí patriacich do konkurznej podstaty. Žalobkyňa v priebehu sporu rozšírila žalobu okrem pozitívneho určenia, aj o určenie negatívne, t. j. o určenie neexistencie vlastníckeho práva úpadcu, a to so zreteľom na stratu držby a na prebiehajúce konanie o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty. Záverom poznamenal, že v danom prípade ide o výnimočný a mimoriadne závažný prípad, keďže vydaním osvedčenia o vyhlásení o nadobudnutí vlastníctva k nehnuteľnostiam vydržaním a vykonaním zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe notárskej zápisnice v prospech H. a následne v prospech úpadcu na základe kúpnej zmluvy, žalobkyňa stratila predmetné nehnuteľnosti, s ktorými nakladal úpadca dlhé roky a po vyhlásení konkurzu predmetné nehnuteľnosti boli zahrnuté do konkurznej podstaty úpadcu. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie považoval žalobu o určenie vlastníckeho práva, ako aj negatívnu žalobu za dôvodnú, preto jej v celom rozsahu vyhovel. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania žalobkyne a subjektu LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, Námestie SNP 8, Banská Bystrica odôvodnil právne ustanovením §

255 ods. 1 a § 262 CSP a vecne ich úspechom v spore.

5. Návrh žalovaného na prerušenie konania zo 6. októbra 2017 z dôvodu podania ústavnej sťažnosti proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. novembra 2016 sp. zn. 6Cdo 187/2014 zamietol z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok pre prerušenie konania, ako aj z dôvodu, aby nedochádzalo k zbytočným prietahom.

6. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 28. februára 2019 sp. zn. 5Co/289/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 aj 2 CSP potvrdil. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

7. Odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením otázky existencie naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení, ako aj na negatívnom určení vlastníckeho práva uvedeným súdom prvej inštancie. Konštatoval, že súd prvej inštancie úplne zistil skutkový stav veci, správne právne vec posúdil a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu. K námietke žalovaného v súvislosti so svojvoľným procesným postupom súdu, ktorý mal za následok nesprávne rozhodnutie veci, ako aj, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uviedol, že podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods.1 písm. d/ CSP) sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušenia predpisov procesného práva, ktoré by mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Posúdením namietaných skutočností odvolací súd dospel k záveru, že uplatnené námietky neumožňujú záver, že konanie na súde prvej inštancie je postihnuté inou vadou, ktorú by bolo možné vyhodnotiť za dôvodnú. K namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd konštatoval správnosť ich zistenia, ako aj správnosť právneho posúdenia.

8. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia, lebo súd prvej inštancie správne aplikoval a interpretoval správny právny predpis. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uviedol, že právny názor dovolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí je pre súdy záväzný, pokiaľ nedošlo po zrušení a vrátení veci v súdnom konaní k zmene skutkových zistení, ktoré sú odlišné od pôvodných výsledkov dokazovania. V tomto kontexte dodal, že od rozhodnutia dovolacieho súdu (uznesenia sp. zn. 6Cdo 187/2014 z 22. novembra 2016) nedošlo k žiadnej zmene skutkových zistení, preto v zhode so súdom prvej inštancie dôsledne rešpektoval záväzný právny názor vyslovený v uvedenom uznesení, a to tak pri posudzovaní otázok hmotného práva, ako aj pri aplikácii procesných predpisov v súvislosti s danosťou naliehavého právneho záujmu žalobkyne na určení neexistencie vlastníckeho práva úpadcu (reprezentovaného žalovaným), so zreteľom na stratu držby a prebiehajúce konanie o vylúčenie veci z konkurznej podstaty. V nadväznosti na uvedené konštatoval, že z tohto dôvodu nemohol prihliadnuť na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) zo 7. februára 2013 č. k. IV. ÚS 294/2012-69, na ktorý poukázal žalovaný v odvolaní. V závere podotkol, že neprihliadal ani na nález Ústavného súdu Českej republiky zo 14. júna 1995 sp. zn. Pl. ÚS 1/95, nakoľko do pojmu ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít nespádajú rozhodnutia iných štátov (uznesenie najvyššieho súdu z 31. októbra 2017 sp. zn. 6Cdo 129/2017).

9. K ďalším odvolacím námietkam žalovaného, týkajúcim sa nadobudnutia vlastníckeho práva štátom v rokoch 1948-1949, odvolací súd uviedol, že právoplatné rozhodnutie vyšetrovateľa Úradu justičnej kriminálnej polície Policajného zboru v Košiciach č. KÚJP-130/OVEK-KE-2002 z 29. mája 2008, ktorým vyšetrovateľ podľa § 215 ods. 1 písm. b/ a ods. 4 Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie a uznesenie Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici č. j. Kv98/02-196 zo 7. júla 2008, nemajú pre posúdenie danej veci žiadny právny význam, pretože orgány činné v trestnom konaní posudzovali

zistené skutočnosti iba z hľadiska účelu a potrieb trestného konania. Za správne považoval odvolací súd aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k výroku o trovách konania. Konštatoval, že LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, boli do 30. júna 2016 vedľajším účastníkom, preto im súd prvej inštancie správne priznal nárok na náhradu trov konania.

10. Na záver zdôraznil, že o sťažnosti žalovaného proti uzneseniu dovolacieho súdu z 22. novembra 2016 sp. zn. 6Cdo 187/2014 rozhodol ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 66/2018-12 z 13. februára 2018 tak, že sťažnosť žalovaného (správcu konkurznej podstaty úpadcu) odmietol ako zjavne neopodstatnenú, preto do úvahy neprichádzalo prerušenie odvolacieho konania. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania zdôvodnil právne ustanovením § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a vecne plným úspechom žalobkyne a nedostatkom vzniku jej (v odvolacom konaní) trov.

11. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/, b/ aj c/ CSP. Nesprávny procesný postup súdu mal spočívať v nedostatku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia a v zásahu súdu do práva na spravodlivý súdny proces (porušenie zásady rovnosti strán sporu, prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom). Podľa názoru dovolateľa odvolací súd potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s absolútne stručným všeobecným zdôvodnením a odkazom na záväznosť právneho názoru dovolacieho súdu v tomto konaní, nezaoberajúc sa podstatnou a dôležitou časťou odvolacích dôvodov a obranou žalovaného v priebehu celého konania, aj v rozsahu právneho posúdenia, ku ktorému právny názor nezaujal. Z uvedeného dôvodu napadnuté rozhodnutie považoval za zjavne neodôvodnené. V tomto kontexte dodal, že predovšetkým sa odvolací súd nezoberal podstatnými odvolacími námietkami proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, najmä vo vzťahu k výroku o popretí jeho vlastníckeho práva, pretože na takomto výroku nemôže mať žalobkyňa naliehavý právny záujem. Výslovený názor dovolacieho súdu, že by bol daný naliehavý právny záujem aj na negatívnom určení považoval za rozporný s ustálenou judikatúrou (R 55/2009, 5Cdo 24/2009). Podľa jeho názoru nemôže byť daný naliehavý právny záujem v zmysle § 137 písm. f/ (nesprávne uvedené písmeno f/) CSP na negatívnom určení, ak je súčasne daný naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva žalobkyne, lebo jeden nárok z hľadiska naliehavého právneho záujmu vylučuje druhý nárok v tom istom konaní na strane žalobcu, ohľadne tej istej veci. Ide o nadbytočný výrok, ktorý pri súčasnom určení vlastníckeho práva žalobkyne je úplne bez akéhokoľvek právneho významu a absolútne žiadnym spôsobom neovplyvní jej postavenie, ani jeho, ak súd určí, že žalobkyňa je vlastníkom sporných nehnuteľností. Dodal, že aj keď súd nezákonne rozhodol už o zmene žaloby jej rozšírením o negatívne určenie, t. j. o určení neexistencie vlastníckeho práva úpadcu k nehnuteľnostiam, uznesením z 13. apríla 2017 (podľa podania žalobkyne z 2. marca 2017), proti ktorému odvolanie nie je prípustné, podľa jeho názoru ide o neurčitý petit zapieracieho návrhu, ktorý tak, ako bol žalobkyňou požadovaný v písomnom podaní a ako o ňom rozhodol súd prvej inštancie, je absolútne nezrozumiteľný a bez akéhokoľvek označenia predmetu konania, ako aj nevykonateľný, ak v petite negatívnej žaloby žalobkyňa ani neuviedla, k akým nehnuteľnostiam žiadala poprieť vlastnícke právo „žalobcu“. Považoval preto za neprípustné, aby sám súd celý negatívny petit nad rámec návrhu žalobkyne vytváral, dokonca na podanie takého návrhu žalobkyňu vyzýval. Dodal, že súd nemôže v tomto prípade žiadnym spôsobom poučovať žalobkyňu z dôvodov porušenia základnej zásady rovnosti strán sporu. Uvedené považoval za nesprávny procesný postup súdov, znemožňujúci žalovanému realizáciu procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Napokon vyslovil presvedčenie, že odvolací súd navádzal súdy nižšej inštancie (hoci záväzným právnym názorom), že mali „pomôcť“ štátu (žalobkyňi) pri formulácii petitu žaloby, aj negatívnej (bod 22 uznesenia dovolacieho súdu). V tomto kontexte ďalej uviedol, že za neprípustné považoval hodnotenie dôkazov dovolacím súdom, posudzovanie správnosti, či nesprávnosti právneho posúdenia skutkového stavu, ktorý odvolací súd nezistil, aby ním nižšie súdy boli viazané v neprospech žalovaného, ako aj to, že odvolací súd vopred prejudikoval vlastnícke právo žalobkyne, čím nepochybne bolo porušené právo žalovaného na zákonné a spravodlivé prejednanie veci nestranným súdom.

12. Zároveň namietal nesprávne právne posúdenie titulu nadobudnutia vlastníckeho práva štátom, a to „že štát nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam v zmysle § 6 zákona č. 142/47 Zb. prevzatím nehnuteľností na základe zápisnice o prevzatí majetku 4. februára 1949 ". Za nesprávne považoval aj neprihliadanie na rozhodnutie Okresného súdu v Sečovciach z 27. októbra 1947 sp. zn. Nc 1374/47 v reštitučnej veci G. Q. rodenej U. a T. D. rodenej F. o navrátení vlastníctva, ktoré bolo súčasne aj rozhodnutím na zápis do pozemkovej knihy, teda na intabulačný vklad podľa uznesenia č. d. 555/50 z 4. mája 1950. Dodal, že reštitučné rozhodnutie nadobudlo účinnosť a bolo v pozemkovej knihe zapísané, preto ho nie je možné preskúmať. Navyše preukazuje vlastnícke právo reštituentov k 4. máju 1950, a tým vylučuje vlastnícke právo štátu. Ide o riešenie právnej otázky, ktorú dovolací súd doposiaľ neriešil. Navrhol zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

13. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu považovala za potrebné pripomenúť, že súdny spor v danej veci začal v roku 2003 a právoplatne bol ukončený 1. apríla 2019, pričom súd prvej inštancie a odvolací súd vo veci rozhodol trikrát. Na základe podaného dovolania zo strany žalobkyne rozhodol v danej veci aj najvyšší súd uznesením z 22. novembra 2016 sp. zn. 6 Cdo 187/2014, ktorý svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Považovala za zarážajúce, že sa žalovaný dožaduje „nápravy", keď jednoznačnými dôkazmi bola preukázaná protiprávnosť, ako aj špekulatívny postoj pri získaní vlastníckeho práva k pozemkom. Zastávala názor, že nie je potrebné sa vyjadriť k argumentom a tvrdeniam, ktoré žalovaný vo svojom dovolaní uviedol, keďže súdy nižších inštancií svoje rozhodnutia náležite a podrobne odôvodnili a vysporiadali sa so všetkými dôkazmi. Na záver podotkla, že nie sú dané zákonné podmienky na podanie dovolania, preto ho navrhla odmietnuť.

14. Subjekt vystupujúci na strane žalobkyne vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalovaného odmietnuť, resp. zamietnuť. Bol toho názoru, že v dovolaní nie sú uvedené žiadne také procesné, či hmotnoprávne skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok zrušenie rozhodnutí súdov nižších inštancií. Právne úvahy uvedené v dovolaní už boli vyriešené konajúcimi súdmi a boli posudzované aj rozhodnutiami najvyššieho súdu, či ústavného súdu, od ktorých nie je dôvod sa odkloniť. Dovolací súd nemôže riešiť opakovane hmotnoprávny stav uvedeného konania. S názorom najvyššieho súdu, uvedeným v zrušujúcom rozhodnutí z 22. novembra 2016 sp. zn. 6Cdo 187/2014 je potrebné sa v celom rozsahu stotožniť, nakoľko bol záväzný aj pre súdy nižších inštancií. Pre úplnosť dodal, že vládnym nariadením č. 93/1941 Sl. z. z 19. mája 1941 sa uskutočnenie pozemkovej reformy zásadne zmenilo a výrazne urýchlilo. Na jeho základe židovský poľnohospodársky majetok začal prechádzať do vlastníctva štátu vyhláškou SIÚ v Úradných novinách, čo štátny pozemkový úrad prvýkrát uplatnil už 27. mája 1941 (SNA, f. ŠPÚ k. 23, správa o organizácii a celkovej činnosti ŠPÚ). Vlastnú realizáciu pozemkovej reformy na židovských nehnuteľnostiach tvoriacich v tomto čase už jej hlavný prameň prevzali pracovné skupiny ŠPÚ. Práve tieto kroky nového vedenia ŠPÚ znamenali zásadný obrat v tempe pozemkovej reformy, ktorá sa rozbehla dovtedy nevídaným spôsobom. Nič na tom nezmenilo ani prijatie tzv. židovského kódexu v septembri 1941, ktorý v oblasti pozemkových vzťahov veľa nepriniesol a vo viacerých bodoch len opakoval nariadenie č. 93/1941 Sl. Štátny pozemkový úrad do konca roka 1941 viac ako dvoma desiatkami vyhlášok v Úradných novinách previedol do vlastníctva Slovenského štátu židovské nehnuteľnosti. Podľa vyhlášky č. 231/1942 Úradných novín dňom 16. mája 1942 prešli do vlastníctva štátu všetky poľnohospodárske nehnuteľnosti, pokiaľ už neboli vlastníctvom štátu na základe predošlých právnych predpisov. V nadväznosti na uvedené preto považoval všetky argumenty dovolateľa za nesprávne.

15. Najvyšší súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

16. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho

stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

17. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

18. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

20. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

21. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu, reprezentujúci takýto zásah, znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

22. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

23. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Pri posudzovaní znemožnenia uskutočňovať strane jej patriace procesné práva, je nevyhnutné skúmať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia

procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietať alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

24. Viazanosť právnym názorom vyjadreným v kasačnom rozhodnutí inštancie vyššieho súdu vyplýva zo zmyslu kasácie v právnom poriadku. Zároveň je vykonaním ústavného princípu práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ktorého je integrálnou súčasťou. Závaznosť rozhodnutia súdu je jeho vlastnosť, v dôsledku ktorej má rozsudok účinky, ktoré založiť má. Právna teória i súdna prax rozoznávajú dva základné typy záväznosti rozhodnutí najvyššieho súdu, a to na jednej strane záväznosť precedenčnú alebo judikatórnu (v inej než prejednávanej skutkovo a právne obdobnej veci), na druhej strane záväznosť kasačnú alebo inštančnú (v tej istej priamo prejednávanej veci). Základným znakom precedenčnej záväznosti je, že presahuje judikátorne hranice tej-ktorej prejednávanej veci, má všeobecný význam a týka sa bližšie neurčeného okruhu skutkovo a právne obdobných prípadov. Pre precedenčnú záväznosť je typické aj to, že pri nej existuje možnosť súdu nižšej inštancie nepodriaďiť sa právnemu názoru vyššieho stupňa vtedy, keď reflektuje právne závery vyššieho súdu vyslovené v inej právnej veci. V takom prípade právny odklon náležite vysvetlí. Účinky kasačnej záväznosti sú však výrazne iné. Požiadavky reflektovania právneho názoru najvyššieho súdu zaujaté v tej istej právnej veci a vyjadrené v jeho zrušujúcom rozhodnutí sú pri následnom rozhodovaní odvolacieho súdu výrazne prísnejšie, než v prípade precedenčnej (judikátornej) záväznosti. Pre konanie po zrušení rozhodnutia dovolacím súdom platí bezvýnimčne zásada viazanosti a podriadenosti (odvolacieho alebo prvoinštančného súdu) právnym názorom vysloveným dovolacím súdom. Kasačná (inštančná) záväznosť môže byť reflektovaná len bezpodmienečným rešpektovaním rozhodnutia najvyššieho súdu. V konaní nasledujúcom po zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu nemá odvolací súd žiadny priestor pre úvahy, či bude alebo nebude rešpektovať právny názor najvyššieho súdu (uznesenie najvyššieho súdu z 31. marca 2016, sp. zn. 3Cdo 12/2016, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 76/2016).

25. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie po zrušení rozsudku a vrátení veci na ďalšie konanie následne postupovali v súlade s vysloveným záväzným právnym názorom dovolacieho súdu. K existencii naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva, ak súčasne prebieha konanie podľa § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. na základe žaloby o vylúčenie veci zo súpisu konkurznej podstaty (tzv. excindačnej žaloby), zaujal právny názor dovolací súd už v uznesení z 28. októbra 2009, sp. zn. 4Cdo 96/2008, z ktorého vyplýva, „že žaloba o určení vlastníckeho práva k veci a žaloba o vylúčenie veci zo súpisu podstaty má svoje opodstatnenie dané predmetom konania, ktorý bol nimi určený. Keďže predmety týchto žalôb sa líšia, možnosť uplatnenia jednej z nich nevylučuje prípadne úspešné uplatnenie druhej. To zároveň znamená, že zo skutočnosti, že je vedené konanie o návrhu žalobcu na vylúčenie veci zo súpisu podstaty, nemožno vyvodzovať nedostatok jeho naliehavého právneho záujmu na určení, že je jej vlastníkom. V prípade žaloby o určení vlastníctva súd môže skúmať, či žalobca je alebo nie vlastníkom veci, ale otázkou, či vec bola zahrnutá do súpisu podstaty oprávnené sa nezaoberať, pretože to nie je predmetom konania vyvolaného určovacou žalobou. Prípadné rozhodnutie súdu o vylúčení veci zo súpisu podstaty nie je podkladom pre zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľnosti, a teda nie je spôsobilé odstrániť stav právnej neistoty v otázke vlastníctva, žalobca má naliehavý právny záujem na určovacej žalobe o určení svojho vlastníctva k veci. Naproti tomu zamietnutie žaloby o vylúčenie veci zo súpisu podstaty ešte neznamená, že žalobca nemôže byť jej vlastníkom, že vec musí byť v rámci speňažovania majetku patriaceho do podstaty predaná (§ 27 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb.) a že konkurz nemôže byť zrušený aj inak, než po splnení rozvrhového uznesenia (§ 44 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ zákona č. 328/1991 Zb.). Konkurencia žaloby o určení vlastníckeho práva k veci v zmysle § 80 Občianskeho súdneho poriadku a žaloby o vylúčenie veci z podstaty v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. bola rovnakým spôsobom riešená aj judikátúrou súdov v Českej republike a to v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky z 27. januára 1998 sp. zn. 2Odon/86/97, publikovaného v Sbírke soudních rozhodnutí a stanovisek, v zošite 9/1998 pod číslom 58".

26. V danom prípade následne v poradí druhým rozhodnutím dovolacieho súdu a to uznesením z 22. novembra 2016 sp. zn. 6Cdo 187/2014 dovolací súd vyslovil pre súdy nižších inštancií záväzný právny

názor týkajúci sa posúdenia existencie naliehavého právneho záujmu k uplatneniu negatívnej žaloby, pričom jasne v bode 22 odôvodnenia uviedol, že „bolo povinnosťou súdov vyzvať žalobkyňu, aby objasnila, či predmetom konania má byť okrem pozitívneho určenia aj negatívne určenie, t. j. určenie neexistencie vlastníckeho práva úpadcu. So zreteľom na stratu držby a na prebiehajúce konanie o vylúčenie veci z podstaty i na takomto určení by bol daný naliehavý právny záujem žalobkyne“.

27. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda proces prejednávania sporu znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999, rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo 6/2014, 3Cdo 38/2015, 5Cdo 201/2011, 6Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

28. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý proces.

29. Podľa čl. 6 ods. 1 Základných princípov CSP strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu.

30. Princíp „rovnosti pred súdom“ znamená rovnaké procesnoprávne postavenie strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov. V civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95). O tom, ako v tom ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu, ktorý je predmetom dovolacieho prieskumu.

31. Z vyššie uvedených záväzných právnych názorov dovolacieho súdu nepochybne vyplýva, že súdy nižších inštancií boli povinné v spore postupovať v intenciách vyslovených právnych názorov s tým, že procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý prípisom vyzval žalobkyňu na upresnenie žalobného návrhu (v spise na č. l. 821), aj o negatívne určenie t. j. určenie neexistencie vlastníckeho práva úpadcu, nemožno považovať za nesprávny procesný postup, resp. porušenie princípu rovnosti zbraní (čl. 6 ods. 1 Základných princípov CSP). Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že by súd procesným postupom porušil zásadu rovnosti procesnoprávneho postavenia strán tým, že v zmysle záväzného pokynu dovolacieho súdu (v spise na č. l. 818) vyzval žalobkyňu na upresnenie žalobného návrhu aj o negatívne určenie vlastníckeho práva, a to posúdením jej opakovaných vyjadrení aj podľa obsahu v zmysle § 124 ods. 1 CSP v spojení s čl. 11 ods. 1 až 3 Základných princípov CSP, ktorými sa dovoľávala, že úpadca nie je vlastníkom sporných nehnuteľností. Takýto procesný postup nevykazuje znaky porušenia procesných práv strán, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako porušenie práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie FMZV ČFSR č. 209/1992 Zb.).

32. Napokon aj ústavný súd v uznesení č. k. III. ÚS 66/2018-12 z 13. februára 2018 považoval za ústavne udržateľnú argumentáciu najvyššieho súdu uvedenú v uznesení z 22. novembra 2016, sp. zn. 6Cdo 187/2014. K namietanému porušeniu princípu rovnosti strán podotkol, že ak by mala platiť argumentácia sťažovateľa (žalovaného v danom spore), tak by v každom spore, ktorého jednou stranou je Slovenská republika, by bez ďalšieho dochádzalo k porušovaniu rovnosti strán, čo ústavný súd považoval za neprijateľné. K hmotnoprávnemu posúdeniu veci najvyšším súdom zdôraznil, že pokiaľ žalobkyňa počas celého konania namietala a uvádzala skutočnosti týkajúce nemožnosti nadobudnutia

vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam právnu predchodkyňou úpadcu a následne aj úpadcom, právne posúdenie veci bolo preto podstatné. Ústavný súd považoval za prirodzené, že najvyšší súd uplatniac si svoju právomoc a zároveň plniac svoju funkciu najvyššej súdnej autority v nadväznosti na princíp uvedený v čl. 2 Základných princípov CSP (princíp právnej istoty), zaujal stanovisko k predmetnej veci aj z hľadiska hmotného práva. Na záver podotkol, že podľa čl. 20 ods. 1 ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústava“), majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Okolnosť, že sťažovateľ (úpadca) má na celú vec odlišný názor a s rozhodnutím najvyššieho súdu nesúhlasí, ešte samo osebe nemôže spôsobiť porušenie jeho označených práv.

33. Vylučovaciu žalobu je potrebné odlišovať od žaloby o určenie vlastníckeho práva. Zapísanie určitého majetku do súpisu konkurznej podstaty umožňuje správcovi nakladať s takýmto majetkom podliehajúcim konkurzu a následne ho speňažovať. Právnym prostriedkom ochrany inej osoby (spravidla vlastníka) proti neoprávnenému zahrnutiu takéhoto majetku do súpisu konkurznej podstaty je práve vylučovacia (excindačná) žaloba. Rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva žalobcu nie je takou právnou skutočnosťou, ktorá by mala sama osebe za následok vylúčenie tejto veci zo súpisu majetku patriaceho do konkurznej podstaty (uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 193/2019 z 3. júla 2019, publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 47/2019).

34. Konanie vedené na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 3Cbi/322/2004 o vylúčení majetku (sporných nehnuteľností) z konkurznej podstaty úpadcu (reprezentovaného žalovaným) je uznesením z 5. októbra 2010 prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 10C/47/2003 (v tejto veci).

35. Sama skutočnosť, že prebieha konanie o (excindačnej) žalobe na vylúčenie veci zo súpisu konkurznej podstaty, nezakladá bez ďalšieho nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcu (§ 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku) na určení, že je vlastníkom tejto veci (uznesenie najvyššieho súdu z 28. októbra 2009, sp. zn. 4Cdo 96/2008, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 52/2010).

36. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

37. K namietanej neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia dovolací súd uvádza, že odôvodnenie uvedené v bodoch 8 až 19 napadnutého rozhodnutia v spojení s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie (body 28 až 33), s ktorým sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia vyplývajúce z § 220 ods. 2 CSP a § 393 ods. 2 CSP, lebo zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. V danom prípade sporné otázky týkajúce existencie naliehavého právneho záujmu, ako i právneho posúdenia boli v rámci predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutí dovolacím súdom posúdené, ich riešenie bolo stranám sporu známe, preto súdy nižších inštancií správne z titulu kasačnej záväznosti v spore postupovali a vo veci samej rozhodli.

38. Civilný sporový poriadok umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takom prípade sa

môže obmedziť v odôvodnení len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M. Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.).

39. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

40. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

41. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že súdy nižších inštancií nedostatočným odôvodnením rozhodnutia dovolateľom znemožnili, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu iba skutočnosť, že dovolatelia sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06). Len výnimočne, pokiaľ písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá spôsobuje porušenie práva na spravodlivý proces. O takýto prípad v praxi napríklad ide vtedy, ak rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, čo však nie je naplnené v danom prípade.

42. K námietke týkajúcej tvrdenia, že v spore nerozhodol nestranný súd, dovolateľ neuviedol žiadne konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by boli relevantné pre posúdenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/, resp. písm. e/ CSP. Pokiaľ dovolateľ nesúhlasil s postupom súdov nižších inštancií, ktoré rešpektovali záväzný právny názor dovolacieho súdu v otázke existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vlastníckeho práva, k predmetu žalobného návrhu týkajúceho sa aj negatívneho určenia, že úpadca nie je vlastníkom sporných nehnuteľností, napokon aj týkajúceho sa právneho posúdenia vyplývajúceho z uznesenia dovolacieho súdu z 22. novembra 2016 sp. zn. 6Cdo 187/2014 (bod 24 odôvodnenia), jeho nesúhlas nemožno považovať za opodstatnený. Konanie bolo začaté 9. júla 2002 a dovolací súd v záujme efektivity ďalšieho konania a najmä v súlade s legitímnymi očakávaniami

strán, že ich spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít v spore považoval za nevyhnutné vysloviť záväzný právny názor týkajúci sa aj právneho posúdenia pre ďalšie konanie, čo nemožno vyhodnotiť ako porušenie práva na spravodlivý proces. Napokon aj ústavný súd v uznesení č. k. III. ÚS 66/2018-12 z 13. februára 2018 považoval argumentáciu najvyššieho súdu za ústavne udržateľnú aj v otázke hmotnoprávneho posúdenia veci tak, ako to je uvedené v bode 32 odôvodnenia tohto rozhodnutia.

43. Dovolací súd už len poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak tieto vady v preskúmvanej veci zistené neboli.

44. Podľa § 421 ods.1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, a) ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, b) pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

45. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

46. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

47. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (4Cdo 64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania, a teda vecnej

správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolaťom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

48. Podstata dovolacej argumentácie v súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP spočívala v nesúlade dovolaťa s posúdením titulu nadobudnutia vlastníckeho práva štátom na základe zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy (§ 6) prevzatím, s nevysporiadaním sa s právnym názorom vyplývajúcim z nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 294/2012 zo 7. februára 2013, týkajúcim sa dobového výkladu a aplikácie právnych predpisov, ako aj s rozhodnutím Okresného súdu v Sečovciach z 27. októbra 1947 sp. zn. Nc 1374/47 v reštitučnej veci G. Q., rodenej U. a T. D. rodenej F. o navrátení vlastníctva, ktoré bolo súčasne aj rozhodnutím na zápis do pozemkovej knihy, teda na intabulačný vklad podľa uznesenia č. d. 555/50 z 4. mája 1950, ktoré nadobudlo účinnosť a bolo v pozemkovej knihe zapísané, preto ho nie je možné preskúmať.

49. Na to, aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (2Cdo/203/2016 a 6Cdo 113/2017).

50. V rámci dovolacieho prieskumu prípustnosti dovolania dovolací súd dospel k záveru, (odhliadajúc na tomto mieste od použitia všetkých troch vzájomne sa vylučujúcich skutkových podstát nesprávneho právneho posúdenia veci), že dovolať nevymedzil právnú otázku pri riešení, ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, neuviedol v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia, ani neuviedol ustálenú rozhodovaciu dovolacieho súdu od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Zároveň nevymedzil dovolací dôvod ani v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP pokiaľ nekonkretizoval právnú otázku, ktorá by doposiaľ nebola v praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) CSP by dovolať mal a) konkretizovať právnú otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť potrebu, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil a c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Napokon pri posudzovaní procesnej prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je nevyhnutné vymedziť právnú otázku, ktorá „je“ posudzovaná rozdielne. Sama polemika dovolaťa s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri posudzovaní skutkového stavu či pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 432 ods. 2 CSP. Pokiaľ dovolať v dovolaní nevymedzil právnú otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach o tom, ktorú otázku mal dovolať na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 6/2017 a 3Cdo/28/2017).

51. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody dovolací súd odmietol dovolanie vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP v súlade s § 447 písm. c/ CSP, lebo smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 CSP dovolací súd odmietol dovolanie v súlade s § 447 písm. f/ CSP z dôvodu nevymedzenia dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

52. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v

spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalobkyne a subjektu vystupujúceho na jej strane priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

53. Rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.